

“मीठे बच्चे- तिमीलाई यही चिन्ता रहोस्, हामीले कसरी सबैलाई सुखधामको बाटो बताऊँ ।
सबैलाई थाहा होस्- यही पुरुषोत्तम बन्ने संगमयुग हो ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरू आपसमा एक-अर्कालाई कुनचाहिँ बधाई दिन्छौ ? मानिसहरूले बधाई कहिले दिन्छन् ?

उत्तर:- मानिसहरूले बधाई तब दिन्छन्, जब कोही जन्मिन्छ, विजयी बन्छ, या विवाह गर्छ या कुनै विशेष दिन हुन्छ । तर त्यो कुनै वास्तविक बधाई होइन । तिमी बच्चाहरूले एक-अर्कालाई बाबाको बनेकोमा बधाई दिन्छौ । तिमी भन्छौ- हामी कति भाग्यशाली छौं, सबै दुःखहरूबाट छुटेर सुखधाममा जाँदैछौं । तिमीलाई भित्र दिलमा खुशी हुन्छ ।

ओम् शान्ति । बेहदको बाबा बसेर बेहदको बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । अब प्रश्न उठ्छ, बेहदको बाबा को ? यो त जान्दछौ- सबैका बाबा एक हुनुहुन्छ, जसलाई परमपिता भनिन्छ । लौकिक बाबालाई परमपिता भनिदैन । परमपिता त एकै हुनुहुन्छ, उहाँलाई सबै बच्चाहरूले बिर्सका छन् । यसैले परमपिता परमात्मा जो दुःख हर्ता, सुखकर्ता हुनुहुन्छ, उहाँलाई तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- बाबाले हाम्रो दुःख कसरी हरिरहनु भएको छ, फेरि सुख-शान्तिमा जान्छौं । सबै त सुखमा जाँदैनन् । कोही सुखमा, कोही शान्तिमा जान्छन् । कोही सत्ययुगमा पाट बजाउँछन्, कोही त्रेतामा, कोही द्वापरमा । तिमी सत्ययुगमा रहन्छौ भने बाँकी सबै मुक्तिधाममा । त्यसलाई भनिन्छ ईश्वरको घर । मुसलमानहरूले जब नमाज पढ्छन् भने सबै मिलेर खुदातालाको बन्दगी गर्छन् । केको लागि ? के बहिश्तको लागि या अल्लाहको पास जानको लागि ? अल्लाहको घरलाई बहिश्त भनिदैन । वहाँ त आत्माहरू शान्तिमा रहन्छन् । शरीर हुँदैन । यो त जान्दछन्- अल्लाहको पासमा शरीर सहित होइन, हामी आत्माहरू मात्र जान्छौं । अब केवल अल्लाहलाई याद गरेर त कोही पवित्र बन्दैन । अल्लाहलाई त जानेकै छैनन् । बाबाले सुख-शान्तिको वर्सा दिइरहनुभएको छ, अब यो राय मनुष्यहरूलाई कसरी दिने ? विश्वमा शान्ति कसरी हुन्छ, विश्वमा शान्ति कहिले थियो- यो उनीहरूलाई कसरी सम्झाउने ? सेवाधारी बच्चाहरू जो छन्, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार उनीहरूलाई यो चिन्तन रहन्छ । तिमी ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मणहरूलाई नै बाबाले आफ्नो परिचय दिनुभएको छ, सारा दुनियाँका मनुष्य मात्रको पाटको पनि परिचय दिनुभएको छ । अब हामीले मनुष्य मात्रलाई बाबा र रचनाको परिचय कसरी दिने ? बाबाले सबैलाई भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर्नु भन्ने खुदाको घर जान्छौ । गोल्डेन एज अथवा बहिश्तमा सबै त जाँदैनन् । वहाँ त हुन्छ नै एक धर्म । बाँकी सबै शान्तिधाममा हुन्छन्, यसमा कोही दुःखी हुनु पर्ने कुरा नै छैन । मनुष्य शान्ति माग्छन्, त्यो मिल्छ नै अल्लाह अथवा गड फादरको घरमा । आत्माहरू सबै आउँछन् शान्तिधामबाट, वहाँ फेरि तब जान्छन्, जब नाटक पूरा हुन्छ । बाबा आउनु हुन्छ नै पतित दुनियाँबाट सबैलाई लैजानको लागि । अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ, हामी शान्तिधाममा जान्छौं फेरि सुखधाममा आउँछौ । यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग । पुरुषोत्तम अर्थात् उत्तमभन्दा उत्तम पुरुष । जबसम्म आत्मा पवित्र बन्दैन, तबसम्म उत्तम पुरुष बन्न सक्दैन । अहिले बाबाले तिमीलाई भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर अनि सृष्टि चक्रलाई जान । साथ-साथै दैवीगुण पनि धारण गर । यस समय सबै मनुष्यहरूको चरित्र बिग्रेको छ । नयाँ दुनियाँमा त चरित्र धेरै फस्टक्लास हुन्छ । तिमी नै उच्च चरित्रवान् बन्छौ ।

२०७२ भाद्र २४ बिहीबार १०-०९-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

ती उच्च चरित्रवान्लाई कम चरित्र हुनेले टाउको टेक्छन्। उनीहरूको चरित्रको वर्णन गर्छन्। यो तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ। अब अरूलाई सम्झाउने कसरी? कुनचाहिँ सहज युक्ति रच्ने? यो हो आत्माहरूको तेस्रो नेत्र खोल्नु। बाबाको आत्मामा ज्ञान छ। मानिसहरूले भन्छन्— ममा ज्ञान छ। यो देह-अभिमान हो, यसमा त आत्म-अभिमानी बन्नु छ। संन्यासीहरूको पासमा शास्त्रहरूको ज्ञान हुन्छ। तिमीलाई बाबाको ज्ञान तब हुन्छ, जब बाबा आएर दिनुहुन्छ। युक्तिले सम्झाउनुपर्छ। उनीहरूले कृष्णलाई भगवान् सम्झन्छन्। भगवान्लाई जानेकै छैनन्। ऋषि-मुनि आदिले पनि भन्दथे— हामी जान्दैनौं। सम्झन्छन् पनि, मनुष्य भगवान् हुन सक्दैन। निराकार भगवान्ले नै रचयिता हुनुहुन्छ। तर उहाँले कसरी रचनुहुन्छ, उहाँको नाम, रूप, देश, काल के हो? भनिदिन्छन् नाम-रूपबाट न्यारा हुनुहुन्छ। यति पनि बुझ्दैनन्— नाम-रूपबाट भिन्न कुनै वस्तु कसरी हुन सक्छ? असम्भव छ। यदि भन्छन् पत्थरमा, कछुवा-गोही सबैमा हुनुहुन्छ भने त्यो त नाम-रूप हुन्छ। कहिले के, कहिले के भनिरहन्छन्। बच्चाहरूलाई दिन-रात धेरै चिन्तन चल्नुपर्छ— मनुष्यहरूलाई हामी कसरी सम्झाऔं। यो मनुष्यबाट देवता बन्ने पुरुषोत्तम संगमयुग हो। मनुष्यले देवताहरूलाई नमन गर्छन्। मनुष्यले मनुष्यलाई नमन गर्दैनन्। मनुष्यहरूले भगवान् अथवा देवताहरूलाई नमन गर्नुपर्छ। मुसलमानहरूले पनि बन्दगी गर्छन्, अल्लाहलाई याद गर्छन्। तिमीले जान्दछौ— उनीहरू अल्लाहको पासमा पुग्न त सक्दैनन्। मुख्य कुरा हो— अल्लाहको पासमा कसरी पुग्ने? फेरि अल्लाहले कसरी नयाँ सृष्टि रचनुहुन्छ? यो सबै कुरा कसरी बुझाउने, यसको लागि बच्चाहरूले विचार सागर मन्थन गर्नु पर्ने हुन्छ। बाबाले त विचार सागर मन्थन गर्नु छैन। बाबा विचार सागर मन्थन गर्ने युक्ति बच्चाहरूलाई सिकाउनु हुन्छ। यस समय सबै आइरन एजमा तमोप्रधान छन्। अवश्य कुनै समय गोल्डेन एज पनि थियो। गोल्डेन एजलाई पावन भनिन्छ। पवित्रता र अपवित्रता। सुनमा मिलावट गरिन्छ नि। आत्मा पनि पहिले पवित्र सतोप्रधान थियो फेरि त्यसमा खाद पर्छ। जब तमोप्रधान बन्न पुग्छ तब बाबालाई आउनुपर्छ, बाबा नै आएर सतोप्रधान, सुखधाम बनाउनुहुन्छ। सुखधाममा केवल तिमी नै हुन्छौ। बाँकी सबै शान्तिधाममा जान्छन्। शान्तिधाममा सबै पवित्र रहन्छन् फेरि यहाँ आएर बिस्तारै-बिस्तारै अपवित्र बन्दै जान्छन्। हरेक मनुष्य सतो, रजो, तमो अवश्य बन्छन्। अब उनीहरूलाई कसरी बताउने— तपाईं सबै अल्लाहको घरमा जान सक्नुहुन्छ। देहका सबै सम्बन्ध छोडेर आफूलाई आत्मा सम्झ। भगवानुवाच त छ नै— मलाई याद गर्नु भने यो जुन ५ भूत छन्, त्यो निक्लिन्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई दिन-रात यो चिन्ता रहनुपर्छ। बाबालाई पनि चिन्ता भयो तब त ख्याल आयो— जाऊँ, गएर सबैलाई सुखी बनाऊँ। साथमा बच्चाहरू पनि सहयोगी बन्नुपर्छ। एकलै बाबाले के गर्नुहुन्छ? यो विचार सागर मन्थन गर। के यस्तो उपाय निकालौं जसबाट मानिसहरूले भट्ट बुझून्— यो पुरुषोत्तम संगमयुग हो। यस समयमा नै मनुष्य पुरुषोत्तम बन्न सक्छन्। पहिले उच्च हुन्छन् फेरि तल गिर्छन्। पहिले शुरूमा त गिर्दैनन् नि। आउनासाथ त तमोप्रधान हुँदैनन्। हरेक चीज पहिले सतोप्रधान फेरि सतो, रजो, तमो हुन्छ। बच्चाहरूले यति प्रदर्शनी आदि गर्छन्, फेरि पनि मनुष्यले केही बुझ्दैनन्, त्यसैले के उपाय गरौं? भिन्न-भिन्न उपाय त गर्नु पर्ने हुन्छ नि। त्यसको लागि समय पनि मिलेको छ। तत्काल त कोही सम्पूर्ण बन्न सक्दैन। चन्द्रमा थोरै-थोरै गरेर आखिर सम्पूर्ण बन्छ। हामी पनि तमोप्रधान बनेका छौं, फेरि सतोप्रधान बन्नमा समय लाग्छ। त्यो त हो जड फेरि यो हो चैतन्य।

२०७२ भाद्र २४ बिहीबार १०-०९-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

त्यसैले हामी कसरी सम्झाऔं। मुसलमानहरूको मौलवीलाई सम्झाऊ- तपाईंले यो नमाज किन पढ्नुहुन्छ, कसको यादमा पढ्नुहुन्छ। यसरी विचार सागर मथन गर्नुपर्छ। विशेष दिनहरूमा राष्ट्रपति आदि पनि मस्जिदमा जान्छन्। मुख्यहरूसँग मिल्छन्। सबै मस्जिदहरूको फेरि एक ठूलो मस्जिद हुन्छ- वहाँ जान्छन् ईद मुबारक दिन। अब मुबारक त यो हो, जब हामी सबै दुःखहरूबाट छुटेर सुखधाममा जाऔं, तब भनिन्छ मुबारक। हामी खुशीको खबर सुनाउँछौं। कसैले जित्छ भने पनि बधाई दिन्छन्। कसैले विवाह गर्छ भने पनि बधाई दिन्छन्। सदैव सुखी बन। अब तिमीलाई त बाबाले सम्झाउनुभएको छ, हामीले एक-आपसमा बधाई कसरी दिनुपर्छ। यस समय हामी बेहदको बाबासँग मुक्ति, जीवन-मुक्तिको वर्सा लिइरहेका छौं। तिमीलाई त बधाई मिल्न सक्छ। बाबा सम्झाउनुहुन्छ, तिमीलाई बधाई छ। तिमी २१ जन्मको लागि पद्मपति बनिरहेका छौ। अब सबै मनुष्य कसरी बाबाबाट वर्सा लिऊन्, सबैलाई बधाई दिनु छ। तिमीलाई अब थाहा भएको छ तर तिमीलाई मानिसहरूले बधाई दिन सक्दैनन्। तिमीलाई चिनेकै छैनन्। बधाई दिन्छन् भने त स्वयं पनि अवश्य बधाई पाउन लायक बन्थे। तिमी त गुप्त छौ नि। एक-अर्कालाई बधाई दिन सक्छौ। बधाई छ, हामी बेहदको बाबाको बनेका छौं। तिमी कति भाग्यवान् छौ, कुनै चिट्ठा मिल्छ या बच्चा जन्मिन्छ भने भन्छन् बधाई छ। बच्चाहरू सधैं सँगै हुन्छन् तापनि बधाई दिन्छन्। तिमीलाई भित्र दिलमा खुशी हुन्छ, आफूलाई बधाई दिन्छौ, हामीलाई बाबा मिल्नु भएको छ, जसबाट हामी वर्सा लिइरहेका छौं। बाबा सम्झाउनुहुन्छ- तिमी आत्माहरू जो दुर्गतिमा थियौ, अब सद्गति प्राप्त गरेका छौ। बधाई त सबैलाई मिल्छ। पछाडिमा सबैलाई थाहा हुन्छ, जो उच्चभन्दा उच्च बन्छन् उनलाई निम्नवाला भन्छन् बधाई छ। हजुर सूर्यवंशी कुलमा महाराजा-महारानी बन्नुहुन्छ, निम्न कुलवाला बधाई उनलाई दिन्छन् जो विजय मालाको दाना बन्छन्। जो पास हुन्छन् उनलाई बधाई मिल्छ, उनकै पूजा हुन्छ। आत्मालाई पनि बधाई छ, जसले उच्च पद पाउँछ। फेरि भक्ति मार्गमा उसको नै पूजा हुन्छ। मनुष्यहरूलाई थाहा छैन- किन पूजा गर्छन्। बच्चाहरूलाई यही चिन्ता रहन्छ- कसरी सम्झाऔं? हामी पवित्र बनेका छौं, अरूलाई कसरी पवित्र बनाऔं? दुनियाँ त धेरै ठूलो छ नि। के गरौं ताकि घर-घरमा सन्देश पुगोस्। पर्चा खसाएर सबैलाई त मिल्दैन। यो त एक-एकको हातमा सन्देश पुग्नुपर्छ किनकि उनलाई बिल्कुल थाहा छैन- बाबाको पासमा कसरी जान सकिन्छ? भनिदिन्छन् सबै मार्गहरू परमात्मासँग पुग्ने हुन्। तर बाबा भन्नुहुन्छ- यो भक्ति, दान-पुण्य त जन्म-जन्मान्तर गर्दै आएका छन् तर मार्ग मिल्छ कहाँ? भनिदिन्छन्- यो सबै अनादि चल्दै आएको छ, तर कहिलेदेखि शुरु भयो? अनादिको अर्थ बुझ्दैनन्। तिमीहरूमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सम्झन्छौ। ज्ञानको प्रारब्ध २१ जन्म, वहाँ हुन्छ सुख, फेरि हुन्छ दुःख। तिमी बच्चाहरूलाई हिसाब सम्झाइन्छ- कसले धेरै भक्ति गरेको छ! यो सबै गहन कुरा एक-एकलाई त सम्झाउन सकिँदैन। के गरौं, कुनै समाचार पत्रमा छपाऔं? समय त लाग्छ। सबैलाई सन्देश यति चाँडो त मिल्न सक्दैन। सबै पुरुषार्थ गर्न लागे भने त फेरि स्वर्गमा आउने थिए। यो हुनै सक्दैन। अहिले तिमी पुरुषार्थ गर्छौं स्वर्गको लागि। जो हाम्रो धर्मको हो, उसलाई कसरी निकाल्ने? कसरी थाहा हुन सक्छ, को-को परिवर्तित भएका छन्? हिन्दू धर्मका वास्तवमा देवी-देवता धर्मका हुन्, यो पनि कसैले जान्दैनन्। पक्का हिन्दू छन् भने आफ्नो आदि सनातन देवी-देवता धर्मलाई मान्छन्। यस समय त सबै पतित छन्। बोलाउँछन्- पतित-पावन

२०७२ भाद्र २४ बिहीबार १०-०९-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन आउनुहोस्। निराकारलाई नै याद गर्छन्— हामीलाई आएर पावन दुनियाँमा लैजानुहोस्। देवताहरूले यति ठूलो राज्य कसरी लिए ? यहाँ यस समय त कुनै राजाई छैन, जसलाई जितेर राज्य लिएका हुन्। उनीहरूले कुनै लडाई गरेर राजाई त लिँदैनन्। मनुष्यबाट देवता कसरी बनाइन्छ, कसैलाई थाहा छैन। तिमीलाई पनि अब बाबाबाट थाहा भएको छ। अरूलाई कसरी बताउने ताकि मुक्ति-जीवनमुक्ति प्राप्त गरून्। पुरुषार्थ गराउने चाहिन्छ नि, जसबाट आफूलाई चिनेर अल्लाहलाई याद गरून्। भन, तपाईंहरू ईदको मुबारक कसलाई भन्नुहुन्छ ! तपाईंहरू अल्लाहको पासमा जाँदै हुनुहुन्छ, पक्का निश्चय छ ? जुन कुरामा तपाईंहरूलाई यति खुशी रहन्छ। यो त वर्षौंदेखि तपाईंहरूले गर्दै आउनुभएको छ। कुनै समय खुदाको पासमा जानुहुन्छ या जानुहुन्न ? अलमलिएका छन्। वास्तवमा हामी जो पढ्छौं, गर्छौं, के गर्नको लागि ? उच्चभन्दा उच्च एक अल्लाह नै हुनुहुन्छ। भन, अल्लाहको सन्तान तपाईं पनि आत्मा हुनुहुन्छ। आत्माले चाहन्छ— म अल्लाहको पास जाऊँ। आत्मा जो पहिले पवित्र थियो, अहिले पतित बनेको छ। अहिले यसलाई बहिश्त त भनिदैन। सबै आत्माहरू पतित छन्, पावन कसरी बनाउँ ताकि अल्लाहको घर जान सकौं। वहाँ विकारी आत्मा हुँदैनन्। निर्विकारी हुनुपर्छ। आत्मा कुनै तत्कालै सतोप्रधान बन्दैन। यो सबै विचार सागर मंथन गरिन्छ। यी बाबाको विचार सागर मंथन चल्छ तब त सम्झाउँछन् नि। युक्तिहरू निकाल्नुपर्छ, कसलाई कसरी सम्झाऔं। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलध्ने बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) जसरी बाबालाई ख्याल आयो— म गएर बच्चाहरूलाई दुःखबाट छुडाऊँ, सुखी बनाऊँ, त्यसैगरी बाबाको सहयोगी बन्नु छ, घर-घरमा सन्देश पुर्‍याउने युक्तिहरू रच्नु छ।
- २) सबैको बधाई प्राप्त गर्नको लागि विजय मालाको दाना बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ। पूज्य बन्नु छ।

वरदानः— निश्चय रूपी पाउलाई अचल राख्ने सदा निश्चयबुद्धि निश्चिन्त भव

सबैभन्दा ठूलो बिमारी हो चिन्ता, यसको दबाई डाक्टरहरूसँग पनि छैन। चिन्ता गर्नेवाला जति जति प्राप्तिको पछाडि दौडिन्छ त्यति प्राप्ति अगाडि दौडिन्छ। त्यसैले निश्चयको पाउ सदा अचल रहनुपर्छ। सदा एक बल एक भरोसा— यो पाउ अचल छ भने विजय निश्चित छ। निश्चित विजयी सदा निश्चिन्त हुन्छ। मायाले निश्चय रूपी पाउलाई हल्लाउनको लागि नै भिन्न-भिन्न रुपबाट आउँछ तर माया हल्लियोस्— तिम्रो निश्चय रूपी पाउ नहल्लियोस् तब निश्चिन्त रहने वरदान मिल्छ।

स्लोगनः— हरेकको विशेषतालाई देख्दै जाऊ तब विशेष आत्मा बन्नेछौ।